

Kitab Daniel - Nomer Satus Wolung Puluh Papat

Dina Sabat lan Inkarnasi: Watu Pojoking Proses Pemeteraian Millerit

Jeff Pippenger

2024-04-14

Ujian pungkasan tumrap generasi Millerit, kang gagal sajrone proses pangujian, diwiwiti ing taun 1856, kanthi rawuhipun pepadhang kang saya tambah tumrap “pitung wekdal” ing Imamat kalih puluh enem. Wiwit taun 1856 ngantos 1863, piwucal Laodikia nandhani sawijining mangsa wekdal pungkasan ing sajroning mangsa kang diwiwiti kanthi rawuhipun malaékat kaping tiga ing tanggal 22 Oktober 1844. Mangsa wekdal punika kawewarahake déning ayat tigang welas ngantos gangsal welas saking Daniel pasal sewelas.

Mangsa wektu iku kagambarake ora mung déning ayat-ayat mau, nanging uga déning sajarah sing ngrampungake ayat-ayat mau, lan uga déning paseksen géografis Panium, yaiku uga Kaisaréa Filipi. Kaisaréa Filipi kanthi sengaja didhatangi déning Kristus sakdurungé salib, lan salib iku nglambangaké undhang-undhang Minggu, sing dilambangaké déning ayat nembelas. Ing tanggal 22 Oktober 1844, Singa saka taler Yehuda ngenali doktrin Sabat ing pepadhang kang mirunggan. Banjur ing pungkasaning proses pangujian iku Panjenengané nglairaké tambahing kawruh ngenani “ping pitu,” lan “ping pitu” ing Imamat rong puluh enem iku sawijining doktrin Sabat. Iku yaiku pepakon Sabat bab tanah ngaso, sing dadi paralel langsung karo pepakon Sabat bab manungsa ngaso. Ramalan wektu rong ewu limang atus rong puluh taun lan rong ewu telung atus taun iku loro-loroné padha rampung ing tanggal 22 Oktober 1844.

Mangsa pungkasan saka prosès panggodhèn, wiwit taun 1856 nganti 1863, iku minangka pambukakan sing luwih ageng bab dina Sabat, kang wis dipacak ing pepadhang kang mirunggan ing wiwitan prosès panyegelan lan panggodhèn. Sajarah kang katuduh déning kasampurnaning ayat telulas nganti limalas saka Daniel sewelas iku nggambarake mangsa panggodhèn ing ngendi segelé Allah kasanakake kanggo kalanggengan marang satus patang puluh papat èwu. Ing sajarah iku, loro tekene Yèhezkièl digandhèngaké dadi siji. Penggandhèngan loro teken mau nggambarake manunggaling kaallahan karo kamanungsan, lan piwulang kang sumorot ing pepadhang kang mirunggan ing sajarah iku yaiku piwulang bab inkarnasi.

Mulané, nalika Pétrus ngakoni Kristus minangka Putraning Allah ing Kaisaréa Filipi, panjenengané saestu ngaken yèn Kristus, minangka Putraning Allah, nglambangaké kodrat kaping pindhoné, yaiku minangka Putraning Allah ilahi, kang wus ngrasuk daginging manungsa marang sarirané piyambak, lan kanthi mangkono dadi putraning manungsa.

“Bareng para murid nliti pitedah-pitedah ramalan kang nekseni bab Sang Kristus, wong-wong mau kaasta lumebet ing pasamaan karo Kaallahan, lan padha sinau bab Panjenengane kang wus minggah menyang swarga kanggo ngrampungake pakaryan kang wus Panjenengane wiwiti ana ing bumi. Wong-wong mau nyumurupi kasunyatan

manawa ana ing Panjenengane dumunung kawruh kang ora bisa katampi déning manungsa siji waé, manawa tanpa pitulunganing daya ilahi. Wong-wong mau mbutuhake pitulungan saka Panjenengane kang wis kaweca déning para ratu, para nabi, lan wong-wong mursid. Kanthi gumun wong-wong mau maca lan maca manèh gambaran-gambaran ramalan bab watak lan pakaryan Panjenengane. Sepira samaré pangertené wong-wong mau marang Kitab Suci ramalan! sepira aloné wong-wong mau anggone nyekel kayektèn-kayektèn agung kang nekseni bab Sang Kristus! Nalika ndeleng Panjenengane sajroning asoripun, nalika Panjenengane lumampah minangka manungsa ana ing antarané manungsa, wong-wong mau ora mangerti wewadi tumrap panitisaning Panjenengane dadi daging, yaiku sipat kalaran ganda saka hakekatipun. Mripaté wong-wong mau kasirep, satemah wong-wong mau ora kanthi sampurna ngenali kaallahan ana ing kamanungsan. Nanging sawisé wong-wong mau dipun padhangi déning Roh Suci, sepira gedhéné kangéné wong-wong mau kanggo ndeleng Panjenengane manèh lan masrahaké awaké ana ing ngarsané sukunipun!” Desire of Ages, 507.

Tanggal 22 Oktober 1844 nganti taun 1863 makili mangsaning panyegelan tumrap satus patang puluh papat ewu. Mangsa iku diwiwiti kanthi dina Sabat dipuntonjolaké minangka kayektèn khusus ing antarané akèh kayektèn sing kawedhar sajroning mangsa panyegelan. Mangsa iku miwiti muniing Kalasangka Kapitu, sing nandhakaké kapan wewadi Allah iku kudu rampung.

Nanging ing dina-dina swaraning malaekat kapitu, nalika panjenengane wiwit ngungelake slomprèté, rahasianing Allah bakal katuntasan, kaya kang wus Panjenengane wartakake marang para abdi-Nya, yaiku para nabi. Wahyu 10:7.

Malaékat kapitu uga minangka Bilai katelu, amarga pamedhegan iku kalakon ing sajarah nalika peperangan Islam lagi tumindak. Saupama Adventisme Millerite wis setya ing mangsa sawisé 22 Oktober 1844, Islam sing wis dikendhalèkaké ing 11 Agustus 1840 mesthiné wus diluwari.

“Saupama para Adventis, sawisé kuciwa gedhé ing taun 1844, tetep nyekeli imanira kanthi kukuh lan kanthi manunggal ngetutaké panyelenggaraaning Allah sing lagi kababar, nampani piwelinging malaékat katelu lan mratelakakaké iku marang jagad kanthi kakuwataning Roh Suci, mesthiné wong-wong mau wus ndeleng karahayoné Allah, Gusti mesthi wus makarya kanthi rosa bebarengan karo upayané, pakaryan mesthi wus rampung, lan Kristus mesthi wus rawuh sadurungé iki kanggo nampani umat-É marang ganjarané. Nanging ing mangsa mamang lan kahanan ora mesthi sing ngetutaké kuciwa iku, akèh saka para pracaya Advent nyerahaké imanira.... Mulané pakaryan iku katundha, lan jagad katinggal ing pepeteng. Saupama kabèh golongan Adventis wis manunggal ing dhawuh-dhawuhé Allah lan iman marang Yésus, satemah béda banget mesthiné sajarah kita!” Evangelism, 695.

Ing tanggal 22 Oktober 1844, Sangkakala Pitu wiwit muni lan Sangkakala Yobel uga wiwit muni.

Lan kowé kudu ngetung kanggo awakmu pitung sabat taun, kaping pitu saka pitung taun; lan cacahing wektu saka pitung sabat taun iku bakal dadi patang puluh sanga taun kanggo kowé. Banjur kowé kudu ndadèkaké slomprèt yobel muni ing dina kaping sapuluh sasi kapitu; ing dina panebusan kowé kudu ndadèkaké slomprèt iku muni ing saindenging tanahmu kabèh. Lan kowé kudu nyucekaké taun kaping sèket, lan ngumumaké kamardikan ing saindenging tanah mau marang sakèhé para wong sing manggon ana ing kono: iku bakal dadi yobel kanggo kowé; lan saben wong bakal bali marang darbèké dhéwé, lan saben wong bakal bali marang kulawargané. Leviticus 25:8–10.

Nalika wektu pemetraianing satus patang puluh papat ewu wiwit, ana sawijining Kalasangka sing nandhani manawa peperangan kang katindakaké déning Islam wis tumeka, lan ana sawijining Kalasangka sing martakaké kamardikan tumrap wong-wong kang wis dadi baturing dosa. Sawijining kalasangka nandhani sajarah lahiriah, lan sijiné nggambaraké pengalaman batinipun umat prajanjian ing dina-dina pungkasan iku. Pabudhakané kaentèngaké nalika kamanungsané dipasaraké karo kadéwané salawas-lawasé. Baris ing sadhuwuring baris, kaloro Kalasangka iku satemené siji Kalasangka, awit Kalasangka Yobel mung diunekaké ing Dina Pangruwating Dosa, lan Dina Pangruwating Dosa diwiwiti nalika Kalasangka Kaping Pitu saka Bilai katelu diunekaké. Piwulang kang makili kaloro Kalasangka iku ing gerakan Millerit yaiku pepadhang Sabat. Pepadhang kang makili kaloro Kalasangka iku ing dina-dina pungkasan iki yaiku piwulang bab inkarnasi. Baris ing sadhuwuring baris, Sabat lan piwulang bab inkarnasi iku piwulang kang padha.

Pangakuning Pétrus ngenali Sang Mésias, lan uga Putraning Allah. Sang Mésias iku Putraning Allah. Sang Mésias iku Sang Nitahaké, kang dilambangaké déning dina Sabat.

“Paulus durung tau ndeleng Kristus nalika Panjenengané manggon ing bumi. Pancen dheweke wis krungu bab Panjenengané lan pakaryan-pakaryané, nanging dheweke ora bisa precaya manawa Sang Mesias sing wus dijanjèkaké, Sang Nitahaké sakehé jagad, Sang Panyedhiya samubarang berkah, bakal rawuh ing bumi minangka manungsa lumrah waé.” *Sketches from the Life of Paul*, 256.

Dina Sabat netepake Sang Pencipta, lan Sang Pencipta iku yaiku Kristus sing diidentifikasi déning Petrus. Putraning Allah, kang diidentifikasi déning Petrus, iku Panjenengané kang nyawiji karo daging manungsa supaya dados putraning manungsa. Putraning Allah nggambarake inkarnasi.

“Kristus ndhatengaken kakuwatan dhateng para priya lan wanita supados saged ngalahake. Panjenengané rawuh dhateng jagad punika kanthi rupa manungsa, supados gesang dados satunggaling priya ing antawisipun para manungsa. Panjenengané nanggél sakathahing kakirangan lan tanggungan kodrat manungsa, supados kabuktekaken lan katakên. Ing kamanungsanipun Panjenengané dados peserta ing kodrat ilahi. Ing inkarnasinipun, Panjenengané pikantuk, ing satunggaling teges ingkang énggal, gelar Putraning Allah. Malaékat ngandika dhateng Maria, ‘Kakuwatané Kang Mahaluhur badhé ngayomi kowé: mulané uga Anak suci kang bakal lair saka kowé kuwi bakal karan

Putraning Allah' (Lukas 1:35). Nalika dados Putraning satunggaling manungsa, Panjenengané dados Putraning Allah ing satunggaling teges ingkang énggal. Mekaten Panjenengané ngadeg wonten ing jagad kita—Putraning Allah, nanging kanthi lair kagandhèng kaliyan umat manungsa.” Selected Messages, buku 1, 226.

Ing Kaisaréa Filipi, pangakoné Petrus kang kaping pindho nglambangaké wong satus patang puluh papat ewu sing mangertèni yèn Yésus iku Sang Kristus, Putraning Allah, lan piwulang bab Sabat kang dipadhangi ing taun 1844, bebarengan karo piwulang bab inkarnasi kang diakoni ing dina-dina pungkasan. Pepadhangé bebener kang kaping pindho iku kabikak ing wiwitan lan pungkasaning mangsa panyegelan, kaya kang kasaksènan déning sajarah panyegelan wiwit 22 Oktober 1844 nganti 1863, lan sajarahé loro swara ing Wahyu pasal wolulas.

Ing sajroning loro-loroné garis Millerite tumrap prosès panyegelan, lan garis nabi tumrap panyegelan ing Wahyu wolulas, ana sawijining ujian ing pucaking pungkasaning mangsa iku, ing ngendi siji golongan kawedhar minangka prawan-prawan bodho, kaya kang dumadi wiwit taun 1856 nganti 1863, lan siji golongan kawedhar minangka prawan-prawan wicaksana wiwit Juli 2023 nganti tekan paugeran Minggu kang bakal énggal rawuh. Mangsa pungkasaning panggodhà iku mbalèni wiwitaning mangsa mau. Malaékat kang padha iku uga, kang mudhun ing 11 September 2001, rawuh minangka Mikhaèl kanggo nimbali wong-wong mati marang urip ing 2023, sawenèhé marang urip langgeng lan sawenèhé marang pati langgeng. Nalika Panjenengané rawuh, Panjenengané nuntun umaté bali marang dhasar-dhasar. Sawenèhé padha nampik lumaku ing margi-margi kuna, sawenèhé padha lumaku ing margi-margi kuna. Sawenèhé padha ngrungokaké swaraning Trompet, sawenèhé nampik ngrungokaké.

Mangkene pangandikane Pangeran Yehuwah: “Padha ngadega ana ing margi-margi, lan delengen, lan takonana bab dalan-dalan kuna, endi dalan kang becik iku, lan lumakua ana ing kono, temah kowe bakal oleh katentreman kanggo nyawamu.” Nanging padha mangsuli: “Ingsun ora gelem lumaku ana ing kono.” Kajaba iku, Ingsun wus masang para juru-jaga ngungkuli kowe, pangandikané: “Gatekna swaraning kalasangka.” Nanging padha mangsuli: “Ingsun ora gelem ngrungokake.” Yeremia 6:16, 17.

Pesen kang dipralambangaké déning Sangkakala kang diunèkaké déning para juru jaga iku ana loro. Iku yaiku Sangkakala Pitu saka Islam lan Sangkakala Yobel saka pambébasan. Iku yaiku pesen bab pamanunggalané kaallahan karo kamanungsan, kang katindakaké lumantar rahasia inkarnasi, lan kang ngasilaké watak kang kasiyapaké kanggo segelé Allah, yaiku Sabat. Pesen iku, pakaryané, lan kahanan-kahanan kang gegandhèngan karo mangsa pungkasan saka panyegelan iku, kang wiwit ing Juli 2023, rong puluh loro taun sawisé 2001, dipralambangaké déning ayat telulas nganti limalas saka Daniel pasal sewelas, lan déning rawuhipun Kristus menyang Kaisaréa Filipi ing Matius pasal nembelas.

Ing pasemon bab prawan sepuluh, kabèh prawan mau padha keturon sajrone wektu ngentèni kang suwe. Gusti Yésus ngandika marang para sakabate, manawa Lazarus lagi turu.

Panjenengané ngandika mangkéné; lan sawisé iku Panjenengané ngandika marang wong-wong mau, Lazarus, kanca kita, lagi turu; nanging Aku lunga, supaya Aku bisa nggugah dhèwèké saka turuné. Banjur para sakabate padha matur, Gusti, manawa dhèwèké turu, dhèwèké bakal waras. Nanging Gusti Yésus ngandika bab patiné; déné wong-wong mau padha ngira yèn Panjenengané ngandika bab ngaso sajroning turu. Banjur Gusti Yésus ngandika marang wong-wong mau kanthi cetha, Lazarus wis mati. Yokanan 11:10–14.

Ing wekasané rong puluh siji dina, Daniel mirsani wahyu mau, lan dhèwèké tumiba ing turu kang jero.

Lan aku, Daniel, piyambakan kang weruh sesanti iku; amarga wong-wong kang padha ana bebarengan karo aku ora weruh sesanti iku; nanging ana guncangan gedhé tumiba marang wong-wong mau, nganti padha mlayu ndhelikaké awaké. Mulané aku kari piyambakan, lan weruh sesanti gedhé iki, lan ora kari kekuwatan ana ing aku; amarga kaendahanku ana ing njero aku malih dadi karusakan, lan aku ora nyisihaké kekuwatan. Nanging aku krungu swaraning pangandikané; lan nalika aku krungu swaraning pangandikané, aku banjur ambruk sajroning turu kang jero kanthi rai sujud tumeka ing lemah, lan pasuryanku ngadhep ing lemah. Daniel 10:7–9.

Loro seksi ing Wahyu pasal sewelas, padha mati ana ing dalan gedhé sajrone telung dina setengah, lan balung-balung mati ing Ézkiel ana ing lebak. Ing tanggal 18 Juli 2020, mangsa tundhaing pati kasukman lan sare dipandhegani tumrap para prawan saka gerakan malaékat katelu. Telung taun sawisé iku, wiwitaning proses nggugah lan nyawisaké umaté Allah ing akhir jaman dadi panji-panji Panjenengané lan wadya bala-Né kang gagah prakosa wiwit kalakon. Malaékat kang tumedhak ing tanggal 18 Juli 2020 mbikak sawijining kayektèn kang sadurungé ka-segel, kaya lumrahe para malaékat tansah nindakaké nalika padha tumedhak.

Bebener kang dipunbikak segelé punika inggih pengalaman wekdal antawis ngentosi lan kuciwa kapisan. Umatipun Allah ing dinten-dinten pungkasan nalika punika sampun buyar, lan nalika proses nggugah piyambakipun rawuh ing sajarah, piyambakipun kedah dipuntuntut supados mangertos lan ngakeni bilih piyambakipun sampun buyar lan bilih piyambakipun wonten ing wekdal antawis ngentosi. Mila lajeng kathah malaékat, utawi kathah pesen, kaparingaken kanggé ngiyataken pesen bab wekdal antawis ngentosi punika.

“Cedhak ing pungkasaning pawarta malaekat kaping pindhho, aku weruh pepadhang gedhé saka swarga madhangi umaté Allah. Sorot pepadhang iki katon padhang kaya srengéngé. Lan aku krungu swaraning para malaekat muni, ‘Lah, Sang Pengantèn lanang rawuh; metua kowe padha nemoni Panjenengané!’”

“Iki minangka panguwuh ing tengah wengi, kang bakal maringi kakuwatan marang pekabaran malaékat kapindhho. Para malaékat dikirim saka swarga kanggo nggugah para suci kang kendho semangaté lan nyawisaké wong-wong mau tumrap pakaryan agung kang ana ing ngarepé. Wong-wong kang paling pinunjul kaprigelan lan bakaté dudu sing pisanan nampa pekabaran iki. Para malaékat dikirim marang wong-wong kang andhap

asor lan setya, lan ndhesek wong-wong mau supaya ngangkat panguwuh, ‘Lah, Sang Pangantèn lanang rawuh; metua kowe kanggo manggihi Panjenengané!’ Wong-wong kang kapracaya nampani panguwuh iku enggal-cepat tumindak, lan kanthi kakuwatané Roh Suci nglantaraké pekabaran iku, sarta nggugah para saduluré kang kendho semangaté. Pakaryan iki ora ngadeg ana ing kawicaksanan lan pamulangané manungsa, nanging ana ing kakuwatané Gusti Allah, lan para suci-Né kang krungu panguwuh iku ora bisa nahan. Wong-wong kang paling rohaniah nampa pekabaran iki luwih dhisik, lan wong-wong kang biyèn mimpin ing pakaryan iku dadi sing pungkasan nampa sarta mèlu nggedhèkaké panguwuh, ‘Lah, Sang Pangantèn lanang rawuh; metua kowe kanggo manggihi Panjenengané!’”

“Ing saben péranganing nagara, pepadhang kaparingaké tumrap piwelinging malaékat kapindho, lan swarané nyawiji ati éwonan wong. Piweling iku lumaku saka kutha menyang kutha, lan saka désa menyang désa, nganti umat Allah kang ngentosi kaobahaké kanthi temenan. Ing akèh gréja, piweling iku ora diidiné supaya diwartakaké, lan wong akèh kang nduwèni paseksi kang gesang banjur nilar gréja-gréja kang wis tiba iku. Ana pakaryan agung kang kalakon déning sesambat ing tengah wengi. Piweling iku nglacak ati, nuntun para pracaya supaya ngupaya pengalaman kang gesang tumrap awaké dhéwé. Wong-wong mau mangerti yèn padha ora bisa nyandhak siji lan sijiné.” Early Writings, 238.

Tekaning pesen Bab Panjerit Wengi Tumenga ing pasemon iku nandhai nalika kalih golongan prawan kasebut kasat mata apa padha kagungan lenga utawa boten. Para prawan wicaksana kagungan lenga, dene para prawan bodho boten kagungan. Pasemon iku kaestokake lumantar pakaryané Samuel Snow ing sajarah kaum Millerit, lan ing pakaryan punika pesen ingkang dipunaturaken déning Snow dipunkembangaken kados ingkang kacernakên déning artikel-artikelipun wonten ing publikasi kaum Millerit ing mangsa punika. Sareng nalika piyambakipun dumugi ing pakempalan kémah ing Exeter, ingkang kalampahan saking tanggal 12 ngantos 17 Agustus 1844, sawijining kurun wekdal ugi dipunlambangaken, ingkang ing wekasanipun nuntun tiyang-tiyang ing pakempalan punika nilar pakempalan wau lan martosaken pesen punika.

Ana sawijining “titik wektu” nalika piwulang Babak Tengah Wengi iku temenan wis katetepake kanthi sampurna, lan ing titik iku, miturut pasemon kasebut, mangsa sih-rahmat tumrap para prawan ditutup. “Titik wektu” iku didhisiki déning “sawijining mangsa” nalika piwulang iku lagi dikembangake. Wiwit Juli 2023 piwulang Babak Tengah Wengi wis lumaku ing proses pangembangan, lan béda karo panggenapan Millerite, piwulang iku wis disiarake ing saindenging jagad sadurunge “panutupan mangsa sih-rahmat”. Nalika mangsa sih-rahmat ditutup ing pungkasan pasamuwan Exeter, piwulang iku banjur lumaku menyang “saben péranganing nagara,” lan “pepadhang kaparingake tumrap piwulang malaékat kang kapindho, lan sesambat iku nglelehake atiné éwonan wong. Iku lumaku saka kutha menyang kutha, lan saka désa menyang désa, nganti umat Allah kang lagi ngenteni padha kagugah kanthi sampurna.”

Ing sajarah kita sapunika, pekabaran ingkang wiwit dipunwedharaken ing wulan Juli 2023 samenika sampun dumugi ing satus kalih dasa nagari ing saindenging jagad, lan artikel-artikel ingkang nggambaraken pangrembakaning pekabaran Panguwuh Tengah Wengi sampun kacawisaken wonten ing langkung saking sawidak basa, lan artikel-artikel punika saged dipunwaos utawi dipunrungokaken.

Wahyu Yesus Kristus, kang diparingake Gusti Allah marang Panjenengane, supaya Panjenengane nedahake marang para abdine prakara-prakara kang kudu enggal kelakon; lan Panjenengane ngutus malaekat-Nya lan mratandhani iku marang abdi-Nya, yaiku Yokanan: kang wis mènèhi paseksi bab pangandikané Gusti Allah, lan bab paseksiné Yesus Kristus, lan bab samubarang kang wus didelengé. Begja wong kang maca, lan wong-wong kang ngrungokake tembung-tembunging pamedhar wangsit iki, sarta ngèstokaké samubarang kang katulis ana ing kono; awit wekdalé wus cedhak. Wahyu 1:1-3.

Pepadhanging pesen iki, kaya kang kaatur lumantar artikel-artikel kasebut, wis kasembadan sajrone kurang luwih nem sasi déning wong loro.

“Nawa wong-wong sing bisa mbiyantu ing — kapandhegani supaya tangi marang pangrasa bab kuwajibané, wong-wong kuwi ora bakal ngenali pakaryané Allah nalika panguwuh sora saka malaékat katelu keprungu. Nalika pepadhang metu kanggo madhangi bumi, tinimbang padha maju kanggo mbiyantu Pangéran, wong-wong kuwi bakal kepéngin mbatesi pakaryané supaya cocog karo pamanggihé dhéwé sing ciut. Dakwulangna marang kowé yèn Pangéran bakal makarya ing pakaryan pungkasan iki kanthi cara sing banget ora lumrah miturut tatanan prakara-prakara biyasa, lan kanthi cara sing bakal nalisir karo rancangan manungsa apa waé. Bakal ana wong-wong ing antarané kita sing tansah kepéngin nguwasani pakaryané Allah, malah ndhikte gerakan apa waé sing kudu ditindakaké nalika pakaryan iku lumaku miturut pituduh malaékat sing gabung karo malaékat katelu ing piwarta sing kudu diwènèhake marang jagad. Allah bakal migunakaké cara-cara lan sarana-sarana kang bakal nduduhaké yèn Panjenengané piyambak sing nyekel kendhali ana ing tangané dhéwé. Para buruh bakal kaéraman déning sarana sing prasaja sing bakal Panjenengané gunakaké kanggo nindakake lan nyampurnakaké pakaryané kabeneran.” Testimonies to Ministers, 300.

Singa saka taler Yehuda saiki wis nuntun umat-É ing akhir jaman menyang ayat telulas nganti limalas saka Daniel kaping sewelas, mbukak sajarah sing dipralambangaké déning sajarah taun 200 SM nganti 63 SM, lan uga Matius pasal nembelas, sarta sajarah rawuhipun Kristus menyang Kaisarea Filipi. Loro-loroné, yaiku ramalan-ramalan lan sajarah panggenapané, padha selaras karo pérangan saka kitab Daniel sing kapethet nganti akhir jaman. Kitab Daniel lan Wahyu iku satunggaling kitab, mula ing akhir jaman, pas sadurungé mangsa sih-rahmat katutup, Wahyu bab Gusti Yesus Kristus kabukak segelipun, lan Wahyu iku nyakup pérangan saka Daniel sing magepokan karo akhir jaman. Wektuné wis cedhak tumrap panutuping pasamuwan kémah Exeter.

Panjenengané banjur ngandika marang aku, “Aja nyégel pangandika-pangandika pamedhar wangsit saka kitab iki, awit wektuné wis cedhak. Sing ora adil, kareben tetep tumindak ora adil; lan sing najis, kareben tetep najis; lan sing bener, kareben tetep nindakaké kabeneran; lan sing suci, kareben tetep suci.” Wahyu 22:10, 11.

Kita badhé nerusaké panaliten punika ing artikel salajengipun.

Lah, bakal tumeka dina-dina, mangkono pangandikane Pangeran Allah, nalika Ingsun bakal ngutus pailan ana ing nagara iki, dudu pailan roti, lan dudu ngelak marga kurang banyu, nanging pailan ngrungu pangandikane Sang Yehuwah: Lan wong-wong bakal kesasar saka segara tekan segara, lan saka lor nganti tekan wetan, bakal mlayu mrana-mrene ngupaya pangandikane Sang Yehuwah, nanging ora bakal nemu. Ing dina iku para prawan ayu lan para nom-noman bakal lesu marga ngelak. Wong-wong kang sumpah demi dosane Samaria, lan kang ngucap, Allahmu, hé Dan, gesang; lan, Lelakone Beersheba gesang; iya wong-wong iku bakal ambruk, lan ora bakal tangi maneh ing salawas-lawase. Amos 8:11-14.